

крака, хваща съ предна лапа една тресчица. Подръпне мечката тресчицата къмъ себе си, па я отпустне. Тресчицата се изправи, затрепери и се разнесе изъ въздуха:

— Дзънннъ, — като че ли свири струна на цигулка. Мечката навежда глава и слуша.

Старецътъ сжщо заслуша, хубаво свири тресчицата.

Спре ли гласътъ, мечката дръпне пакъ тресчицата и я пустне...

Вечерята селянинътъ мина пакъ край мечкаря. Старецътъ държеше цигулката си. Той дърпаше съ пръстъ една струна, и тя тихичко изсвирваше:

— Дзънннъ!

Селянинътъ попита стареца:

— Е, какво, уби ли мечката?

— Не, — отговори старецътъ.

— Защо?

— Че какъ ще стрелямъ въ нея, когато и тя е такъвъ музикантъ като мене?

И старецътъ разказа на селянина, какъ мечката свиреше съ тресчицитъ на разцепеното отъ гърма дърво...

Отъ руски преведе: Дѣдо Слънчо

АПРИЛЪ

Пакъ синятъ небесата
и полхва тихъ зефиръ,
и съ усмихва срѣдъ полята,
крачи свѣтлиятъ Априлъ.

Дивенъ цвѣтъ дръвчета кичи,
тъй обилень като снѣгъ,
а срѣдъ него пѣстро птиче,
пѣй, съсъ гласъ вълшебень,
благъ.

Гдето мине, теменуги,
пръскатъ нѣженъ ароматъ,
а на воля чучулиги
надъ посевитъ трептятъ.

Промѣнява се полето,
затъкало новъ килимъ,
а предъ изгрѣвъ росно цвѣте
сякашъ шушне нѣженъ химнъ!

Василъ Дунавски